

Arrest

nr. 162 024 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 april 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 13 oktober 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.04.2015 werd ingediend door:

(..) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)'

Als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen legt de referentiepersoon rekeninguittreksels (KBC) voor waaruit blijkt dat er op 28.01.2015, 22.02.2015, 16.03.2015 en 05.04.2015 een bedrag van €1500 (januari 2015) of €1700 (februari - april 2015) werd gestort met de vermelding 'loon'.

Er werden geen overige documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Echter, op basis van de voorgelegde stukken heeft onze dienst geen zicht op de exacte aard van de huidige inkomsten van de referentiepersoon (inkomsten uit arbeid, inkomsten uit een zelfstandige tewerkstelling, ...). Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht en de rechten van verdediging. Verder voert zij een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"1.

Verzoekster heeft op 20 april 2015 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 20 oktober 2015 wordt verzoekster door verweerder in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13 oktober 2015 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

2.

Dat de verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.10.2015 stelt dat verweerder geen zicht heeft op de exacte aard van de huidige inkomsten van de referentiepersoon.

Dat verweerder echter nalaat te motiveren waarom hij verzoekster niet heeft uitgenodigd alsnog meer bewijsstukken aangaande de inkomsten van haar echtgenoot over te maken.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante en recente elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

3.

Dat verweerder tot het besluit komt dat er niet kan vastgesteld worden of er (on)toereikende bestaansmiddelen zijn enkel dat er bij gebrek aan de nodige informatie niet kan vastgesteld worden welke de eigenlijke bestaansmiddelen en welke de aard van de huidige inkomsten zijn.

Dat verweerder derhalve verweerder, gezien hij niet kan vaststellen dat er (on)toereikende bestaansmiddelen zijn, dan ook niet verweerder een bijlage 20 kon betekenen nu geenszins door verweerder op een afdoende manier werd aangetoond dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde reeds vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat in casu verweerder heeft nagelaten bij verzoekster alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij en haar echtgenoot nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Dat immers nergens blijkt dat verweerder voorafgaandelijk (het nemen van de beslissing dd. 13.10.2015) alle bescheiden en inlichtingen bij verzoekster heeft ingewonnen aangaande de bestaansmiddelen die zij anno 2015 nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

Verweerder is en blijft gehouden voorafgaandelijk alle recente bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen welke verzoekster en haar echtgenoot nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden.

Dat er derhalve in casu schending is van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante en recente elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt wat de exacte aard van de huidige inkomsten van de referentiepersoon is zodat niet kan beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekende partij kan ook niet gevolgd worden waar gesteld wordt dat de verwerende partij nagelaten heeft te motiveren waarom zij de verzoekende partij niet heeft uitgenodigd meer bewijsstukken over te maken. Immers wordt uitdrukkelijk gesteld: *"Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."*

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De Raad wijst erop dat het van de aanvrager verwacht mag worden dat deze zijn aanvraag stoffeert met de stukken die hij dienstig acht en die het bestuur toelaten te beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden inzake het verblijfsrecht als familielid van een Belgische onderdaan. In die optiek komt het niet aan het bestuur toe om – wanneer blijkt dat deze stukken niet volstaan – verzoekende partij alsnog uit te nodige bijkomende stukken voor te leggen. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het bestuur haar om bijkomende stukken had moeten verzoeken. Gelet op het feit dat verzoekende partij zelf het initiatief neemt om een aanvraag in te dienen en in kader daarvan het bestuur in kennis kan stellen van alle door haar dienstig geachte stukken, kan zij evenmin gevolgd worden dat haar recht te worden gehoord geschonden zou zijn.

2.5. Voorts blijkt dat het bestuur wel degelijk bij machte was om op grond van de voorgelegde stukken te oordelen dat niet blijkt dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het is geenszins kennelijk onredelijk noch incorrect om op grond van de vaststelling dat verzoekende partij slechts rekeninguittreksels voorlegt met diverse stortingen onder de vermelding “loon” te stellen dat de exacte aard van de inkomsten niet blijkt en dus ook niet kan besloten worden dat de Belgische referentiepersoon heden over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

2.6. Artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De Raad stelt echter vast dat, wanneer het voorhanden zijn van de vereiste bestaansmiddelen niet wordt aangetoond, zoals in casu, een behoefteanalyse zich niet opdringt (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807). De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij in casu een behoefteanalyse had moeten doen.

2.7. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.8. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september

2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.9. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de richtlijn 2003/86/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C- 258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C- 279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Bovendien bepaalt artikel 1 dat het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven, terwijl de huidige casus een zaak betreft van een gezinshereniging met een Belgische onderdaan. Ook om die reden kan verzoekende partij er zich niet op beroepen.

2.10. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C- 141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet beroepen op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33). Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partij zich in haar betoog ter ondersteuning van het middel beperkt tot een theoretisch betoog en de verwijzing naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet – artikel welk trouwens geen motiveringsplicht inhoudt (RvS nr. 11.716 van 8 januari 2016 (c)) - , terwijl zij enkel aanvoert dat geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en familielevens in België. Verzoekende partij blijft echter in gebreke uiteen te zetten op welke wijze deze elementen een invloed zouden hebben op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 41 van het Handvest of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De beschouwingen van de verzoekende partij laten, gezien voorgaande vaststellingen, evenmin toe te concluderen dat verweerder artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe of de rechten van de verdediging heeft geschonden.

2.12. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER